

Četnici progone i samonikradu
saradnike Narodno Oslobođilačkog
Pokreta.

ABK Dos. krajine B. Luka

ABK

Ovo je bilo1942
poslije četačkog puca u Manjači

I Z J A V I O

Diljević Dušan Jerina rođen 1905. god. u Kolima srez Banja Luka
gde i sada živi.

"Kad je bio drugi četački puc na terenu ratnog područja Manjača, ja sam se tada zatekao na položaju na Krčmi više Banja Luke.

Četnici kojima je komandovao zloglasni razbojnik Palir Jović, tada su vezali: mene, Miletića Velu, Kapora Momira i još neke te su nas vezane terali prema selu Strmacu gde je tada bio Marčetić Vukašin tada glavni komandant "Zelenog Kadrana". Uspjeli smo da se u putu oslobodimo veza na rukama te smo pobjegli svak na svoju stranu a to istog dana došli smo našoj Komanti u Udovičice u Kola gre smo se prikijčili Udarnom Bataljonom Todorovića Voje. Te večeri održat je sastanak u komandi Bataljona te je odlučeno da ja inam da ostanem na terenu i da saradjujem sa našim snagama kada se pojave na ovom terenu ili u blizini istoga. Tada je odlučeno da se sve naše snage povuku sa ovog terena u Kozaru, što je i učinuto iste noći.

Ostajući na odom terenu (terenu Manjače) bio mi je prvi zadatak da prekinem veze koje su postojale između Manjačkog Odreda i drugova iz Banjaluke jer sam ja poznavao ove kanale a raspolagao sam i šifrom kaja je važila u ovoj vezi. Odmah sam javio drugovima u Banju Banjaluci o novu stvorenoj situaciji u Manjači, te sam samim tim i prekinuo vezu sa gradom.

Po mom povratku kući odmah prvog dana počeli su četnici da se interesuju za mene i moje kretanje, tako da su došli jedne noći i tražili me, te kada sam to opazio ja sam se sakrijo i sjtrađan se bio uputio još sa tri druga da se prebacim našim snagama u Kozaru to jest u Josikovu Vodu gde se je smestio Bataljon Todorovića Voje. Kad smo došli u selo Čokore ovde su nas pohvatali četnici koji su znali moju namjeru jer su me izdali četačima ona trojica koji su tobože posli skupa samom u sastav naših snaga. da sam izdat od ovih koji su samom skupa išli to se je odmah moglo i da potvrdi jer su svoj trojici četnici dali rukovođeće položaje u svojim redovima, a to su bili Udovičić Gojko, Plavšić Djuka i ~~xxx~~ Džajić Dragutin.

U Čokorima bio sam vezan i po četačima sproveden u Krčmu više Banjaluke gde je bio tada štab vojvode Dračevića Uroša i Marčetića Vukašina te sam tamo stavit u četački zatvor koji je bio pod upravom Basića Milana. Ovde me je često izvodio Marčetić Vukašin na saslušanje, ~~xxx~~ i iznudjavao me da otkrijem drugove u Banja Luci sa kojima sam imao veze, što mu nije uspelo jer sam stalno govorio da nisam nikoga poznavao nego da su to drugi znali koji su se povukli za Kozaru. Pri svakom saslušanju Marčetić me je svaki put tukao a u zatvoru me je Basić Milan toliko bezdušno mlatio da sam padao u nesvesticu, i stalno je tražio od Marčetića da me strigelja.

Na Krčmi sam ostao 12 dana u zatvoru odakle sam bio prebačen skupa sa Penić Aleksom (koji je samom bio u zatvoru) u Borkoviće u kuću Regodića gde je bio štab čete Azarića Miće tako da smo ovde ostali 13 dana odakle smo preterani u Goleše četi Šućura Žarka, gde sam ostao 4 dana u zatvoru i za cijelo vrijeme ništa nam četnici nisu dali da jedemo. Pod pritiskom partizana koji su nadirali iz Kozare i Udarnog Bataljona koji je nadirao iz Centralne Bosne preko Manjače u koji je bataljon predvodio drug Djuro Puca - Stari) četnici su me pustili da idem kući pod uslovom da nikuda nesmem da

me krećem od svoje kuće.

Kad sam došao svojoj kući ostao sam svega jedan dan, kada su ponova me četnici oterali u svoj štab vojskovi Urošu Drenoviću koji se je nalazio u Bukvalku u kući Baralica. Ovdje su me četnici tukli i to četnik Knežević Brane i četnik Trubajić Stanoje. Tukuci me prebio me je jedno rebro četnik Knežević Brane. Ovdje sam ponova bio podvrgnut saslušanju. Saslušavao me je Marčetić Vukašin a vodio je zapisnik o saslušanju Trubajić Stanoje. Terali su me i u selo Rekavi u štab Mišića Jove. sećam se dobro kada su me doveli Kući Mišića Jove izišla je predame žena Jovina Natalija pa kada je čula da sam partizan ona mi dobaci: »Ovako ga dajte neni da mu ja iskopam oči majku mu jebem komunističku, mogla bi ga živa peci na vatru«.

Po noću vraćen sam ponovo u zatvor u Bukvalak gde sam nasao i vojskovođu Drenovića Uroša, koji me je istoga dana predao ustaškom redarstvu u Banjaluku da me oni ispituju. U Ustaškom Redarstvu ja sam ~~bio~~ bio podvrgnut svakomercnom saslušanju gde su me skoro svaki put bezdušno tukli da bi iznudili da im kažem sa kime se je održavala veza iz Banja Luke za vrijeme Oslobođilačkog Pokreta u Manjači. Ja sam ostao uporan da mišta neznam.

U Ustaškom zatvoru ostao sam 42 dana kada sam pustit da se javim četnicima i da im uručim pismo koje oni -ustase - šalju četnicima. Ja sam to pismo otvorio čim sam stigao kući; vidi da se radi o tome da ne četnici drse pod svojom stalaćom prismetrom, te sam pismo pocijepao i ostao sam kod kuće da se nikako ne javljam četnicima. Četnici su me privremeno ostavili na miru misleći da sam svršio sa ustašama i da su oni me pustili na slobodu bez da se javim četnicima.

Po dolasku iz Ustaškog zatvora ja sam opet nastavio svoj ilegalni rad u onoj mjeri koliko su tada dozvoljavale tadašnje prilike, a kada su naše snage približile se ovom terenu i kolačac stupile na ovu teritoriju oslobođivši je, ja sam tada radi za pokret ulažući sve svoje napore da bi što prije ovaj teren oslobođio se od donaćih izdajnika-četnika.

Banja Luka 5. marta 1961. g.

(Diljević Dušan)

.....
.....

DA JE DILJEVIĆ DUŠAN GORNJU IZJAVU LIČNO DAO I DA JE ISTU
SVOJERUČNO POTPISAO ;

T V R D I :

.....